

O PERSPECTIVA MAI INALTA

Aș vrea să citim din Apocalipsa 4.1-2:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.”

Aș vrea să facem o scurtă recapitulare, după care vom merge mai departe.

Ioan a fost luat sus prin Ușa care s-a deschis în cer. El a auzit un Glas ca de Trâmbiță care l-a chemat sus, iar când a mers acolo, i s-au arătat lucruri care urmau să vină. Astfel, primul lucru pe care l-a văzut, a fost: *„...un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.”*

Ioan nu a văzut trei dumnezei, ci doar Unul, aceasta fiind una din descoperirile pe care le-a avut atunci când a mers prin Ușa deschisă în cer, în răpirea sa duhovnicească.

Eu cred că Dumnezeu ne-a arătat și nouă același lucru, fiindcă și noi am fost luați prin Ușa deschisă și am văzut Unul singur care stătea pe acel scaun, nu trei.

În timp ce stăm în picioare, aș vrea să citim și din Ioan 14.28-29:

„Ați auzit că v-am spus: „Mă duc și Mă voi întoarce la voi.” Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: „Mă duc la Tatăl”, căci Tatăl este mai mare decât Mine.

Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.”

Acesta este felul în care procedează Dumnezeu cu ucenicii Săi. El le spune lucrurile înainte ca ele să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să creadă.

În Apocalipsa 22.16, citim:

„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici.”

Câți dintre noi suntem bucuroși pentru că am auzit Glasul acestui înger? Glasul Îngerului puternic ne-a vorbit prin îngerul al șaptelea și ne-a spus deja aceste lucruri în Biserici, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să le știm și să credem.

În seara aceasta aș vrea să vorbesc despre tema: „O perspectivă mai înaltă.” Dacă vă amintiți, data trecută am vorbit despre tema „Vino mai sus”, despre a fi ridicat mai sus, dar astăzi vreau să vorbesc despre „O perspectivă mai înaltă”, pentru că profetul a spus: *„La ce i-ar folosi unui vultur să ajungă acolo sus, dacă nu are ochi cu care să vadă?”* Înseamnă că dacă noi mergem mai sus, trebuie să fim capabili să vedem din locul acela, pentru că altfel nu are nici un rost să mergem mai sus. Deci, noi mergem mai sus, pentru a câștiga o perspectivă, pentru a putea vedea ceva.

Aș vrea să privim mai îndeaproape lucrul acesta.

În mesajul „A deosebi Trupul Domnului”, scrie:

„Pavel a spus prin Duhul Sfânt, că în zilele din urmă, biserica va cădea, milioane dintre ei. „Va veni o cădere pentru că oamenii vor fi mândri, încăpățânați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, obraznici, îngâmfați și disprețuitori a celor care sunt buni, fără deosebirea corectă.”

Vreau să fiți atenți la faptul că ei cad pentru că nu au deosebirea corectă.

„Oh”, ziceți voi, „acesta este comunismul!” Acesta este așa-zisul creștin.

Fiți atenți la versetul următor: „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”, fără deosebire duhovnicească.”

Vedeți, ei au o formă de evlavie, adică merg la biserică, se supun unei forme de rânduială, iau parte la servicii, au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea. Apoi, fratele Branham spune: *„fără deosebire duhovnicească.”*

Să repetăm încă o dată: Dacă avem o formă de biserică, dar fără puterea Duhului Sfânt, a Cuvântului, este ceva greșit și există o limită în descoperire.

„Când Duhul Sfânt este peste voi, aveți deosebire duhovnicească, iar aceasta spune „Amin” la fiecare făgăduință a lui Dumnezeu.”

Așadar, când avem Duhul Sfânt, noi avem deosebire duhovnicească, iar atunci

putem vedea Cuvântul și spunem „Amin” la fiecare făgăduință a lui Dumnezeu, pentru că am mers destul de sus pentru a vedea întregul scop al Cuvântului. Astfel, nu mai este un verset mic aici și altul dincolo, ci am ajuns atât de sus încât putem vedea întreaga poveste, ne-a fost descoperit totul. Slăvit să fie Domnul!

Pentru că vorbim despre o perspectivă mai înaltă și despre deosebire, aș vrea să încep cu Petru și să vedem cum o preumbrește pe Mireasa lui Isus Hristos. Îi sunt mulțumitor Domnului pentru că Scripturile sunt adevărate și precise și ne arată firul Vieții, ca să putem învăța ceva din aceasta. Ele nu ne relatează numai sfârșitul, care este minunat, ci avem șansa de a vedea procesul, calea spre desăvârșire, iar Petru este un exemplu foarte bun pentru noi.

Aș vrea să încep cu Matei 16.13-18, și să-l urmărim pe Petru pentru a vedea că el este un simbol al Miresei lui Isus Hristos. Textul acesta este unul foarte cunoscut și vreau să țineți minte că vreau să vedem cum Petru o preumbrește pe Mireasa lui Isus Hristos.

Petru a umblat cu Domnul, a luat parte la slujba Sa supranaturală și a știut că era ceva deosebit acolo.

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

În vremea aceea era această dezbatere sau întrebare cu privire la Cine era Isus. Astfel, ucenicii au spus: „Unii spun una, alții spun altceva”, dar Isus nu a dorit să știe ce spuneau alții, ci ce credeau ei despre El. El vrea să știe ce credem noi.

Atunci, Petru a spus: *„Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.”*

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui."

Aici putem vedea că Isus i-a spus lui Petru:

„...nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta”, adică: „Nu ai primit aceasta de la nici un om, din gândirea ta proprie; nu ai obținut-o într-o școală, ci ai primit-o direct de la Tatăl de sus. El ți-a dat descoperirea cu privire la Cine este Isus Hristos, descoperirea Cuvântului făcut trup.” Vedeți, Petru a primit direct de la Tatăl descoperirea cu privire la Cine este Fiul. Aleluia!

Apoi, El i-a spus: *„Pe această piatră...”* Pe care piatră? Pe piatra descoperirii divine primite de la Tatăl. *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”,* ceea ce înseamnă că porțile Locuinței morților se vor ridica împotriva ei.

Această profeție are o însemnătate dublă.

În primul rând, dacă El îi dă ceva Bisericii, porțile Locuinței morților nu o pot birui cât timp stă pe această Piatră a descoperirii. Ele vor încerca să biruiască Biserica, de aceea, singurul mod în care Biserica va rezista este dacă rămâne pe Piatra descoperirii. Noi nu putem preda aceasta oamenilor, nu putem să-i învățăm ca pe o lecție, ci ei trebuie să primească o descoperire duhovnicească de la Tatăl.

Noi putem să le spunem unele lucruri copiilor noștri și putem să-i facem să repete ceea ce spunem noi, putem să-i facem să fie de acord cu ceea ce spunem. Putem să-i întrebăm: „Îl iubești pe Domnul Isus? Crezi Mesajul?” și ei să spună: „Da”, să fie de acord, dar aceasta nu înseamnă nimic pentru că porțile Locuinței morților pot birui aceasta. Este însă un lucru pe care porțile iadului nu îl pot birui, iar acesta este descoperirea divină care vine direct de la Tatăl. Când un om primește această descoperire de la Tatăl, indiferent cu ce situații se va confrunța, porțile iadului nu vor putea birui niciodată descoperirea primită. Aleluia!

„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.” (v. 19-20).

În continuare, vreau să reluăm povestea de aici și să urmărim acest fir.

Aici, Petru tocmai a primit o descoperire din partea Tatălui și El i-a făgăduit că-i va da cheile Împărăției.

Să citim mai departe:

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze.

Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”

Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”

Aș vrea să fiți atenți pentru că noi îl urmărim pe Petru ca Mireasă a lui Isus Hristos. El a primit descoperirea cu privire la Cine era Isus Hristos, Cuvântul făcut trup, Mesia, iar această descoperire nu a venit de la el sau de la un alt om, ci de la Tatăl. Astfel, putem vedea că Petru a urcat puțin sus, dar nu a ajuns destul de sus pentru că nu avea deosebire duhovnicească. De ce nu avea deosebire duhovnicească? Pentru că atunci când Cuvântul făcut trup, Isus Hristos, i-a adus Cuvântul, Petru a negat Cuvântul în fața Cuvântului.

Isus a spus: „Voi merge la Ierusalim, unde voi pătimi mult și voi fi răstignit, dar a treia zi, voi învia”, dar Petru nu a fost de acord și a mustrat Cuvântul. El L-a mustrat pe Isus Hristos și a negat Cuvântul care a ieșit din gura Sa spunând: „Nu este posibil! Aceasta nu Ți se va întâmpla niciodată!” Vedeți? Petru era undeva mai jos, dar Isus Hristos avea deosebire duhovnicească și Se afla mai sus. Astfel, Isus S-a întors spre Petru, dar nu l-a văzut pe prietenul său cu care a dormit, a pescuit și a avut campanii mari de vindecare, ci a văzut un duh rău care vorbea prin buzele aceluiași om care nu demult spusese: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.”

Aceasta înseamnă să ai deosebire duhovnicească, pentru că având deosebire duhovnicească, noi putem răspunde numai prin Cuvânt. Astfel, când Petru a negat Cuvântul, Isus a știut că acela era diavolul care încerca să-L împiedice să împlinească partea Sa din Cuvânt. Deci, Petru a urcat puțin mai sus când a înțeles

Cine era Isus, dar nu a mers destul de sus pentru a avea deosebire duhovnicească, deoarece pe măsură ce creștem în descoperire, crește și perspectiva, viziunea și deosebirea noastră. Deosebirea merge mai sus. Vedeți de ce trebuie să avem descoperire?

Fratele Branham ne-a spus să ne rugăm pentru biruință, pentru Viață, pentru descoperirea care ne aduce Viața. De ce? Pentru că cu cât mergem mai sus, cu atât vedem mai mult și perspectiva noastră este mai clară.

Așadar, noi putem vedea că Petru trebuia să urce mai sus.

Haideți să continuăm povestea în Ioan 18 și să mergem mai departe.

Când Petru, sub o perspectivă slabă, sub o deosebire slabă, a spus ceva greșit, Isus nu l-a pus deoparte și nu a ales alt apostol în locul lui. El știa că Petru trebuia să crească în descoperire, să urce mai sus ca să vadă același lucru pe care îl văzuse și Domnul lui. Când a spus acele cuvinte, Petru avea o perspectivă firească cu privire la Mesaj, la ceea ce auzea, dar el trebuia să urce mai sus.

Astfel, ajungem în Ioan 18.1-4:

„După ce a rostit aceste vorbe, Isus a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pârâul Chedron, unde era o grădină, în care au intrat El și ucenicii Lui.

Iuda, vânzătorul, știa și el locul acela, pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui.

Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme.

Isus, care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: „Pe cine căutați?”

Aș vrea să vedeți diferența dintre Isus și Petru, pentru că Isus știa toate lucrurile, știa ce se întâmpla. De fapt, Isus știa că Iuda era fiul pierzării, știa cine urma să-L vândă; El l-a cunoscut de la început și l-a ales știind ce era în el. Cine i-a dat punga, deși știa că este un hoț? Isus. Deosebirea Lui era atât de înaltă încât nici nu a trebuit să se lupte cu Iuda, pentru că Iuda avea să împlinească Cuvântul. Cine trebuia să împlinească Scriptura care spunea: *„Prietenul meu cel mai apropiat și-a ridicat călcâiul împotriva mea.”*? Acolo era un verset pe care trebuia să-l

împlinescă cineva. Vedeți? Isus nu l-a pus pe Iuda deoparte și nu l-a tratat diferit față de ceilalți apostoli, deși știa că într-o zi avea să-L vândă. Dimpotrivă, l-a adus mai aproape și i-a dat punga cu bani pentru că știa că avea inima unui hoț; știa că de la început era un diavol, dar se afla acolo ca să împlinescă Scripturile.

Fiind mult mai sus, Isus nu a tratat pe nimeni diferit, pentru că cineva trebuia să împlinescă Cuvântul. Ce credeți că ar fi făcut Petru dacă ar fi știut ce urma să facă Iuda? Acolo ar fi fost o luptă pentru că el avea o deosebire duhovnicească mică, dar trebuia să urce mai sus. Dar Isus știa toate lucrurile. El era în grădină și știa ce urma să se întâmple. Ce a făcut când i-a văzut pe soldați venind? A fugit? S-a ascuns? Nicidecum! A pășit înaintea lor și a spus: „*Pe cine căutați?*” pentru că trebuia să se împlinescă Cuvântul. Aleluia!

Scopul, principala țintă a lui Isus era să vegheze asupra împlinirii Cuvântului. Dacă aceasta implica zdrobirea Sa, nimicirea Sa, moartea sau vânzarea Sa, scopul Lui era să vegheze asupra împlinirii Cuvântului, rând cu rând, iotă cu iotă, ca să nu cadă nici măcar o virgulă sau un punct.

Isus Și-a trăit Viața asigurându-Se că avea să fie împlinit fiecare Cuvânt. Eu cred că și noi trebuie să mergem mai sus. voi ce credeți?

Ce ați face dacă ați sta în biserică lângă un prieten bun despre care ați ști că într-o zi se va întoarce împotriva voastră, v-ar da pe mâna autorităților, ar porni împotriva voastră o prigoană și v-ar arunca în închisoare? Cât este de sus descoperirea voastră acum? Cum l-ați trata pe individul acela? L-ați trata cu dragoste, i-ați da portofelul vostru, ați avea încredere în el așa cum a avut Isus? Vedeți? Cineva trebuie să împlinescă Scripturile.

„Isus, care știa tot ce avea să l se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: „Pe cine căutați?”

Ei l-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret!” Isus le-a zis: „Eu sunt!” Iuda, vânzătorul, era și el cu ei.

Când le-a zis Isus: „Eu sunt”, ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.”

Îmi place versetul acesta. Isus avea destulă putere în Cuvântul Său încât să-i trântască la pământ. Credeți că nu ar fi putut scăpa? Credeți că nu ar fi putut să-i lovească cu orbire sau cu moartea? El le-a arătat ce putere avea Cuvântul Său

vorbit, dar El nu a folosit-o pentru că dacă ar fi folosit-o ca să scape, ar fi fost un antihrist și nu Hristosul. Cuvântul „Hristos” înseamnă „Cuvântul uns”, iar Cuvântul Îl chema să moară. Astfel, El nu a făcut nimic, nu și-a folosit puterea, înțelegerea și deosebirea pentru a opri împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Amin!

„El i-a întrebat din nou: „Pe cine căutați?” „Pe Isus din Nazaret”, I-au zis ei.

Isus a răspuns: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă.”

A zis lucrul acesta ca să se împlinească vorba pe care o spusese: „N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat.” (v.7-9).

Dacă Scriptura ar fi spus: „I-au înjunghiat pe cei care erau cu Mine”, Isus nu ar fi zis: „lăsați pe aceștia să se ducă.” Dar pentru că Scriptura spunea: „N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat”, El a spus: „lăsați pe aceștia să se ducă.” Vedeți? Tot ceea ce a făcut El, fiecare pas, fiecare acțiune a fost din pricina a ceea ce spunea Cuvântul. Isus a învățat ceva ce trebuie să învățăm și noi: „Totul este Cuvântul și numai Cuvântul.” Nu este gândirea noastră, înțelegerea sau simțămintele noastre, ci este Cuvântul și numai Cuvântul.

„Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Robul acela se numea Malhu.

Isus a zis lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?”

Vedeți? Aici Petru era mai jos, dar Isus era mai sus. Petru era încă legat de gândirea sa firească, se afla încă sub influența a ceea ce credea el atunci când Isus a spus că urma să fie ucis, iar el i-a răspuns: „Să Te ferească Dumnezeu să ți se întâmple așa ceva!” Imediat, Isus, Cuvântul Însuși l-a muștră și i-a zis: „Înapoia Mea, Satană!”, iar noi putem vedea că o muștrare fără descoperire nu va schimba nimic. Petru a fost muștrat de Însuși Isus care a spus: „Acesta este diavolul!”, dar pentru că nu a avut loc o pocăință și nu a avut parte de o descoperire, Petru nu a mers mai sus, ci a rămas tot în locul în care se afla când a fost muștrat.

Apoi, Domnul l-a supus la un alt test, dar a căzut în același fel cum a căzut înainte, numai că de data aceasta a scos sabia ca să lupte pentru ceea ce credea.

Aceasta ne arată că noi putem muștra cât vrem pe cineva, pentru că fără

descoperire, omul acela va rămâne la același nivel și va continua să procedeze în același fel în repetate rânduri. Din cauza aceasta, unii oameni pe care-i cunoaștem fac același lucru iar și iar. Astfel, noi știm că ei nu au urcat nici măcar un pas mai sus în descoperire. Înțelegeți? Dacă ei ar fi mers mai sus în descoperire, dacă Petru ar fi mers puțin mai sus, nu ar fi luptat niciodată împotriva lor.

Isus Se afla sus; El era Cuvântul și numai Cuvântul, dar Petru se afla mai jos, într-un loc în care ar fi spus: „Dacă scoți sabia, o scot și eu!” Cu alte cuvinte: „Dacă porniți o dezbatere, voi porni și eu una! Dacă aduceți un argument intelectual, voi aduce și eu!” Dar noi nu trebuie să facem aceasta, ci trebuie să mergem mai sus!

Să mergem în Luca 24.44-45. Dacă vă regăsiți prinși tot timpul în dezbateri religioase, trebuie să mergeți mai sus. Dacă sunteți tot timpul în luptă și zbucium, trebuie să mergeți mai sus.

Luca 24.44-45 s-a întâmplat după ce Isus a fost răstignit, pus într-un mormânt și înviat. El a apărut în camera în care se ascundeau ei, le-a zis: „Pace vouă!” și i-a întrebat dacă au ceva de mâncare, iar ei l-au dat un fagure de miere și pește.

„Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.”

Noi știm că Petru era acolo. Isus a venit, a pus degetul în Scripturi și a spus: „Toate acestea au trebuit să se întâmple ca să se împlinească Scripturile”, după care a început să le predice din Lege și din profeți și le-a deschis mintea ca să înțeleagă. Atunci Petru a început să urce mai sus. Cum a mers el mai sus? Prin deschiderea Cuvântului. Prin deschiderea Cuvântului, Petru a urcat în descoperire. Slăvit să fie Domnul!

Acum vom citi din Fapte 1.15-20:

„În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis:

„Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus.

El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe.

Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.

Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sângelui”.

În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămână pustie și nimeni să nu locuiască în ea!” și „Slujba lui s-o ia altul!””

Aș vrea să-l urmărim pe Petru mai departe. Așa cum am văzut, Petru a trecut prin mai multe stadii: mai întâi, a fost muștrat de Isus pentru că El i-a vorbit Cuvântul, iar Petru l-a negat în fața Sa; apoi, când au venit soldații să-l ia pe Isus, a ripostat cu sabia, dar după aceea, Isus a venit și i-a deschis Scriptura și astfel l-a dus mai sus.

Aici, în Fapte 1, ei nu primiseră încă Duhul Sfânt, dar aveau Scriptura deschisă, așa că Petru a putut să-l poziționeze clar pe Iuda în Scripturi. Înainte, el nu avea nici o idee cu privire la cele întâmplate: vinderea lui Isus era o taină și totul mergea greșit, dar după ce a fost dus de Isus puțin mai sus, a putut spune: „Fraților, lucrul acesta a trebuit să se întâmple așa. Aceasta este ceea ce a spus Domnul prin David, este împlinirea Psalmului 41.9.” Astfel, a început să așeze Scripturile care arătau exact unde se aflau ei, prin ce trecuseră și ce li se întâmplase. Atunci, el nu mai folosea înțelepciunea sa, ci Cuvântul.

Vedeți ce se întâmplă când urcăm mai sus? Dar mai era încă o problemă: Petru nu urcase totuși destul de sus. El era destul de sus ca să vadă că evenimentul la care fuseseră martori se afla în Cuvânt, că acele lucruri se regăseau în Scripturi, așa că înțelegeau de ce l-a vândut Iuda pe Isus și că el avusese o slujbă printre ei. Astfel, Petru a spus: „Slujba lui s-o ia altul!”

Așadar, el cunoștea Cuvântul și putea recunoaște Cuvântul pentru ziua sa, a identificat corect unde se aflau, dar în continuare a spus:

„Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,

cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.”

Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia.

Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales,

ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.”

Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.” (v. 21-26).

Aici, Petru a făcut prima greșală pe care putea s-o facă un credincios care avea descoperirea. El a văzut Cuvântul, a văzut Cuvântul pentru ziua sa, a văzut ce trebuia să se întâmple, dar apoi și-a folosit propria minte pentru a aduce acel lucru la împlinire. Astfel, a spus: „Trebuie să alegem pe altcineva.”

Țineți minte că încă nu Se revărsase Duhul Sfânt, deci Petru se afla tot în gândirea sa. El fusese luat mai sus, primise descoperirea, Ușa se deschisese puțin, dar încă avea o parte firească înăuntrul său, așa că a spus: „Trebuie să alegem pe cineva! Trebuie să tragem la sorț și Domnul ne va spune pe cine să alegem.”

Ce ar trebui să facă Domnul când mergem înaintea Lui în felul acesta? Când spunem: „Care dintre aceștia doi...?” Dacă nu este niciunul dintre ei? Dacă punem problema așa, sorțul va cădea fie într-o parte, fie în partea cealaltă. Prin felul cum au pus problema, ei nici măcar nu l-au dat nici o șansă lui Dumnezeu. Ei au stabilit criteriul și au ales doi oameni zicând: „Ei au fost cu noi de când am început slujba Domnului.” Cine spune că trebuie să fie așa? Criteriul lor era unul total firesc pentru că atunci când a făcut Dumnezeu alegerea Sa, Isus Hristos a mers personal și l-a chemat pe fiecare apostol. Astfel, în cazul acesta alegerea lui Dumnezeu a fost Pavel, un om al cărui nume a fost schimbat din Saul în Pavel. El l-a chemat prin Stâlpul de Foc, l-a chemat în mod direct, așa cum i-a chemat și pe ceilalți apostoli.

Isus a ales pe altcineva ca să ia slujba apostolică la care a renunțat Iuda, pentru că Cuvântul trebuia împlinit. Dar Petru a încercat să-l împlinească conform gândirii lui și nu a așteptat s-o facă Dumnezeu în felul Său.

Aceasta este greșala pe care o face Mireasa când vede Cuvântul pentru ziua ei; ea vede exact ceea ce trebuie să se întâmple pentru că Cuvântul a fost deschis, dar când încearcă să-L manifeste ea însăși și să-l aducă la împlinire, creează o

mare problemă. Ea trebuie să-L aștepte pe Dumnezeu să-L împlinească în felul Său.

Petru i-a adus înaintea lui Dumnezeu pe cei doi spunând: „Este acesta sau acesta?”, dar nu era niciunul dintre ei. Ei au aruncat sorțul, iar acesta a căzut pe unul dintre cei doi, așa că au spus: „Aceasta este alegerea lui Dumnezeu”, dar Dumnezeu nu a avut nimic a face cu alegerea lor, pentru că alegerea Lui a fost apostolul Pavel. Și El a ales să-l cheme în același fel în care i-a chemat pe fiecare din cei unsprezece apostoli, adică i-a spus: „Urmează-Mă!” Vedeți? Petru trebuia să meargă mai sus.

Prieteni, dacă trebuie să mergem undeva, trebuie să mergem mai sus și să renunțăm la felul nostru firesc de a încerca să facem Cuvântul să funcționeze, de a-L aduce la împlinire după gândul nostru, ci trebuie să mergem mai sus în descoperire și să privim cum face Dumnezeu totul.

Să mergem în Fapte 2.1-4:

„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.

Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.

Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”

Aici vedem că Petru și cei de lângă el au mers mai departe, au primit botezul Duhului Sfânt și au vorbit în limbi. Ei au urcat puțin mai sus, iar după ce au primit botezul Duhului Sfânt, Petru s-a ridicat și a predicat prima predică din biserica nou testamentală:

„Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!

Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.

Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul loel..." (v. 14-16).

Vedeți, el a urcat atât de sus încât tot ceea ce putea vedea era împlinirea Scripturilor, era Cuvântul care venea la împlinire. Petru nu se mai folosea de raționamentul său, nu citea în ziar pentru a înțelege ce se întâmpla, ci s-a dus înapoi, la profețiile Vechiului Testament și a spus prin descoperire: „Aceasta este ceea ce a spus loel”. Cum a știut aceasta? Prin descoperire. Petru a știut că ceea ce se petrecea era ceea ce spusese loel:

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri!

Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.

Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;

soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.

Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (v. 17-21).

Așadar, Petru s-a ridicat plin de Duhul Sfânt și a spus: „Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi”, dar nu a încercat să le aducă dovezi că nu sunt beți, nu a spus: „Nu am avut alcool în cameră. Puteți să-i supuneți la test și veți vedea că nu au băut” Vedeți? El a spus simplu: „Aceasta este ceea ce a spus loel.” Prin aceasta, el poziționa totul în Scripturi și le spunea celorlalți unde se regăsea ceea ce trăiau ei. Petru nu a mers la un popor firesc cu o prezentare firească, ci a mers cu Cuvântul și a spus că aceasta era împlinirea unei profeții. Îmi place aceasta!

În continuare, vom merge în capitolul 3. Țineți minte că Petru a mers mai sus, dar vom vedea că va merge și mai sus:

„Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea.

Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în Templu.

Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie.

Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: „Uită-te la noi!”

Și el se uita la ei cu luare-aminte și aștepta să capete ceva de la ei.

Atunci, Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele;

dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu.

Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu.

Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta „Frumoasă” a Templului, ca să ceară de pomană, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.” (v .1-10).

Scena pentru cele petrecute aici era deja așezată, pentru că așa cum știm, a existat un discurs de inaugurare care a fost ținut de Petru.

Aici aș vrea să înțelegi că apostolul Pavel a spus: „Eu nu am venit la voi cu vorbe înduioșătoare ale înțelepciunii umane. Nici cu diplome de doctorat, nici cu predici șlefuite, ci am venit cu puterea și dovada Evangheliei.”

Când s-a ridicat după revărsarea Duhului Sfânt peste biserică, Petru a început să predice, dar nu s-a folosit de educația sa de pescar sau de lucruri intelectuale. Dar ce a folosit? Cuvântul profetic împlinit: „Aceasta este ceea ce a spus Ioel, aceasta este profeția de aici, aceasta este împlinirea.” Petru nu a prezentat ceva ce se afla la mile distanță, ci a prezentat Cuvântul pentru ziua și epoca în care trăia. El le-a zis: „Care este textul biblic care se împlinește prin ceea ce vedeți?” Ce predica Petru? Astăzi s-a împlinit această Scriptură. Aleluia. Ce avea să atragă sămânța? Astăzi s-a împlinit această Scriptură. Vreți să atrageți sămânța lui Dumnezeu de astăzi? Nu predicați ceva care are sute de ani vechime, ci predicați Scriptura care se împlinește astăzi. Dacă vreți să atrageți sămânța de astăzi, renunțați să munciți în urmă cu cincizeci de ani, ci predicați o Evangheliei care este vie astăzi, o

Evangelie care este plină de viață, care Se împlinesc astăzi. Dacă vreți să aveți același succes pe care l-a avut Petru, nu puteți folosi firea, istoria, ci trebuie să folosiți Cuvântul viu, profeția împlinită în ziua în care trăim. Aceasta este Biserica din care dorim să facem parte, nu una care continuă să privească în spate, la ceea ce a fost, la ceea ce s-a întâmplat, la ceea ce s-a petrecut în Cartea Faptelor. Vă amintiți ce s-a întâmplat la Rusalii? Dar astăzi ce se întâmplă? Acum? Ce Scripturi se împlinesc astăzi? Ce pot să-i spun cuiva despre ceea ce se întâmplă astăzi, în 2017? Aleluia!

După ce au creat o agitație predicând o Evanghelie vie, un Cuvânt viu, și au pus pe picioare un om invalid, autoritățile s-au supărat, nu le-a plăcut aceasta. Priviți ce s-a întâmplat cu Petru după aceea.

Petru a fost chemat înaintea Sinedriului, unde i s-au pus întrebări cu privire la cele petrecute, și același Petru care nu demult avusese un nivel scăzut de descoperire, care l-a privit pe Isus în față și l-a zis: „Nu se poate întâmpla ce ai spus Tu!”, care a negat Cuvântul și care atunci când au venit să-l ia pe Isus, a scos sabia și a luptat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, a avut acum cu totul și cu totul altă poziție. Vedeți? Înainte, el crezuse că luptă ca un soldat, dar de fapt lupta împotriva împlinirii Scripturilor.

Aceasta este ceea ce face o deosebire slabă: vom lupta împotriva a ceea ce este rânduit să ne pună la locul nostru, în poziția noastră, împotriva a ceea ce face Dumnezeu ca să ne ridice mai sus, ca să ne ducă la un alt nivel. Noi scoatem sabia și luptăm împotriva acestui lucru pentru că nu avem deosebire.

Dar noi trebuie să mergem mai sus, să fim atât de sus încât să ne uităm la Iov și să spunem: „Iov a fost încercat și testat pentru că Dumnezeu a vrut să-l testeze și să-l încerce. Pentru că Dumnezeu i-a spus Satanei: „L-ai văzut pe robul Meu, Iov? Ce-ai zice dacă l-ai încerca?” Dar diavolul a răspuns: „Nu pot să mă ating de el pentru că mâna Ta veghează asupra lui.” Atunci Dumnezeu i-a zis Satanei: „Îmi voi retrage mâna ca să te poți atinge de el.”

Prieteni, noi trebuie să mergem mai sus, pentru că atunci când Dumnezeu își retrage mâna și îi permite diavolului să se atingă de noi, să spunem: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse. Aceasta dovedește că există ceva ce trebuie să biruiesc, înseamnă că este un Cuvânt care trebuie să Se împlinescă în viața mea, ceva ce trebuie să fac astăzi.”

Vedeți? Trebuie să mergem mai sus. Amin!

În Fapte 4.1-2, citim:

„Pe când vorbeau Petru și Ioan norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și saducheii,

foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Isus învierea din morți.”

Ei nu erau foarte supărați pentru faptul că ucenicii vorbeau despre învierea morților, ci pentru că au dovedit-o prin omul invalid care a început să umble. Dacă ar fi transmis mai departe ceva despre care au auzit, i-ar fi lăsat în pace, dar ei au făcut ceva care dovedea că Isus Hristos era viu: s-au aplecat asupra aceluși om și l-au ridicat în picioare, adică au predicat învierea prin dovedirea puterii Duhului Sfânt. Aceasta i-a făcut să se ridice împotriva apostolilor.

Amintiți-vă că atunci când Isus l-a înviat pe Lazăr, ei nu au vrut să-L omoare numai pe Isus, ci și pe Lazăr pentru a reduce totul la tăcere. Ce a făcut bietul Lazăr? Fusesse mort, iar Isus l-a înviat, dar ei au vrut să-l omoare din nou pentru că nu aveau nimic a face cu Cuvântul făcut trup. Astăzi este la fel: lor nu le pasă ce spune acest Mesaj, nici ce s-a întâmplat acum cincizeci de ani, dar când Cuvântul Se face trup, trebuie să fie oprit. O, iubesc zilele în care trăim!

„Au pus mâinile pe ei și i-au aruncat în temniță până a doua zi, căci se înserase.

Însă mulți din cei ce auziseră cuvântarea au crezut, și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la cinci mii.

A doua zi, mai-marii norodului, bătrânii și cărturarii s-au adunat împreună la Ierusalim,

cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru și toți cei ce se trăgeau din neamul marilor preoți.

Au pus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor și i-au întrebat: „Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?”

Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: „Mai-mari ai norodului și bătrâni ai lui Israel!

Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine făcută unui om

bolnav și suntem întrebați cum a fost vindecat,

s-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți.

El este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului”.

Ce făcea Petru? Predica Evanghelia. El se afla în sala de judecată a unei instanțe religioase, dar nu a încercat să respecte protocolul și nu a spus: „Vinovat” sau „Nevinovat”, fiindcă nu-i păsa cum avea să se desfășoare examinarea lor, ci de îndată ce i s-a pus o întrebare, a răspuns: „Aceasta este Piatra care a fost lepădată de voi, zidarii.” El predica din nou profețiile Vechiului Testament despre Mesia care a venit. Petru nu a stat acolo ca să răspundă la niște întrebări protocolare, ci de îndată ce i s-a dat cuvântul, a început să predice Cuvântul și numai Cuvântul, pentru că numai Acesta a fost apărarea lui. Aleluia! Nu a fost nici un avocat care să-l apere, ci el a mers direct la Cuvânt și a spus: „Aceasta este Scriptura care spune că zidarii au respins Piatra, aceasta fiind Cel pe care L-ați răstignit voi. În Numele Lui, stă în picioare bărbatul acesta.”

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând, și au priceput că fuseseră cu Isus.” (v. 12-13).

Când va veni rândul nostru să răspundem la întrebări, ei se vor mira și de noi pentru că suntem oameni neînvățați și de rând în teologie. În procesele legale și în dezbateri, se vor mira de noi și își vor da seama că am umblat cu Isus Hristos cel înviat. De ce? Pentru că vom sta numai și numai pe Cuvânt.

Când l-au reținut pe Ștefan, care era unul dintre diaconii bisericii, el le-a ținut o predică în care a început de la Facere și i-a adus până în ziua lor. Care a fost apărarea lui? Cuvântul. Care a fost răspunsul lui? Cuvântul. Aleluia!

Dumnezeu Se ocupă de noi, ne învață și ne arată cum să ne comportăm sub prigoană. În toate este Cuvântul și numai Cuvântul. De ce mergem la biserică? Pentru că Scriptura spune să ne adunăm împreună, cu atât mai mult cu cât vedem că se apropie ziua cea rea.

Noi trebuie să înțelegem de ce au fost atât de șocați mai marii vremii. Ei s-au mirat pentru că i-au văzut că sunt oameni de rând și neînvățați și se gândeau că dacă îi vor duce în tribunalul religios al vremii, îi vor intimida cu hainele lor, cu ceremonia de curte de judecată, cu prestața lor. Se gândeau că îi vor intimida, dar când i-au văzut cu câtă îndrăzneală au vorbit, nu au mai știut ce să facă. Petru a redus la tăcere tot procesul lor legal.

Isus a redus la tăcere tot procesul lor legal pentru că El a stat acolo și nu a spus nici un cuvânt. Apoi, când Pilat l-a întrebat: „Ești Împăratul iudeilor?”, nu i-a răspuns cu „Da, domnule” sau „Nu, domnule”, ci a zis: „*Spui aceasta de la tine sau ți-a spus-o altcineva?*”

„Prin ce autoritate l-ai vindecat pe omul acela?”

„Vă voi pune și eu o întrebare: „Botezul lui Ioan a fost de la Dumnezeu sau de la oameni?” Slăvit să fie Domnul!

Prieteni, când știm sub ce Autoritate ne aflăm, cu ce botez am fost botezați, când știm că nu aparținem catolicilor, papei, unei biserici trinitare, ci am fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos și aparținem unei puteri mai înalte, nu mai există nici o putere lumească ce are jurisdicție asupra noastră.

Noi nu trebuie să devenim lași când suntem prizoniți sau batjocoriți, pentru că atunci când a fost batjocorit, Isus nu a coborât mai jos înaintea lui Pilat și nu a răspuns la întrebările lui nebiblice.

Nici Petru și Ioan nu au răspuns cu „Da, domnule”, sau „Nu, domnule”, în fața Sinedriului, ci le-a dat răspunsul Cuvântului.

Ștefan nu a încercat să-și croiască o cale pentru a scăpa din necaz, nu a încercat să-și ușureze soarta căzând la învoială, ci le-a predicat Evanghelia. Aleluia! Amin!

„Dar, fiindcă vedeau lângă ei pe omul care fusese vindecat, nu puteau zice nimic împotriva.

Le-au poruncit doar să iasă din sobor, s-au sfătuit între ei

și au zis: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită, pe care n-o putem tăgădui.

Dar, ca să nu se lățească vestea aceasta mai departe în norod, să-i amenințăm și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta.”

Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.

Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis:...” (v. 14-19).

Aici, ei au vrut să facă o înțelegere cu apostolii. I-au adus în curtea de judecată, le-au deschis un proces, dar nu au știut ce să facă cu ei pentru că nu se așteptau să fie atât de îndrăzneți și să le vorbească Scripturile. Ei s-au gândit că le vor face un proces normal, cu: „Ești vinovat?” „Da, sunt”, sau „Nu, sunt”, și că vor spune: „Vă rog să mă iertați pentru că voi sta liniștit.”

Vedeți? Ei credeau că îi vor trece prin tot procesul, dar Petru și Ioan le-au dat totul peste cap, iar lângă ei stătea un bărbat care fusese olog dar acum era vindecat. Aveau un caz mare în mâinile lor, dar ceea ce aveau să facă era să încerce să cadă la învoială cu apostolii.

„Vom fi buni și vă vom da drumul, dar o vom face cu o singură condiție: „Să nu mai vorbiți și să nu mai predicați în Numele Acesta.”

Credeți că sârmanul pescar Petru și tânărul Ioan, s-au speriat și au devenit neliniștiți? Credeți că și-au zis: „Am putea fi aruncați în temniță, dar dacă vom cădea la învoială cu ei ne vor da drumul!”? Nicidecum!

Demnitarii aceia nu știau că cei doi făceau parte dintr-o Împărăție cerească și nu erau supuși pământului; nu știau că fuseseră născuți din nou și că Împăratul lor era Împărat peste toate națiunile.

„Dar, ca să nu se lățească vestea aceasta mai departe în norod, să-i amenințăm și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta.”

Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.

Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu.” (v. 17-19).

Aleluia! Cei doi nu au spus: „Mulțumim că ne dați șansa să mergem să-i vedem pe

cei dragi”, ci au zis: „*Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu. Spuneți-ne voi, oameni religioși sfinți, ce este mai bine: să ascultăm de Dumnezeu sau de oameni? Judecați voi singuri cum este mai bine!*” Slăvit să fie Domnul!

Pentru Mireasă este Cuvântul și numai Cuvântul! Aleluia!

„căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (v. 20).

Atunci ei i-au amenințat. Vedeți, tot ce au avut ei au fost amenințările. Ei i-au amenințat să nu mai vorbească în Numele Lui, dar ucenicii le-a răspuns: „*Judecați voi, este mai bine să ascultăm de voi sau de Dumnezeu? Noi putem spune numai ce am văzut și am auzit.*”

Ce au făcut atunci ei? I-au amenințat din nou, dar nu a funcționat.

„I-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului, fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplare.

Căci omul cu care se făcuse această minune de vindecare avea mai bine de patruzeci de ani.” (v. 21-22).

Aș vrea să fiți foarte atenți la pasajul următor pentru că acesta ajunge la noi:

„După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese rășar preoții cei mai de seamă și bătrânii.

Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!

Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărată neamurile și pentru ce cugetă noroadale lucruri deșarte?

Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”

În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadale lui Israel,

ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.” (v. 23-28).

Să ne oprim puțin aici.

După ce s-au întors Petru și Ioan, a început primul val de prigoană împotriva bisericii. Mai întâi, ei au fost reținuți, luați la întrebări și amenințați, iar după aceea s-au întors la frații lor. Dar când au ajuns între ei, nu au spus: „O, Doamne, cum a fost posibil să ni se întâmple așa ceva? Ar fi trebuit să ne ocrotești.” Nu, nu, ci și-au ridicat mâinile și au început să citeze Scripturile, spunând: „Aceasta este ceea ce a spus David, ce a spus Cuvântul: că păgânii se vor ridica împotriva Ta, că împărații pământului se vor ridica împotriva Domnului și al Hristosului Său.”

Ce au făcut ucenicii? Au poziționat prigoana lor în Cuvânt.

Prieteni, ei s-au bucurat pentru că Cuvântul Se împlinea în viețile lor. Ei nu se ascundeau, nu se temeau, ci s-au întors ca să aibă un serviciu de laudă, L-au lăudat pe Domnul cu mâinile ridicate și au spus: „Aceasta este ceea ce a spus profetul David, ceea ce trebuie să se întâmple.” Aleluia!

Ei au fost ridicați atât de sus în descoperire încât au putut deosebi unde se aflau în Scripturi. Dar nu au făcut-o prin intelectul lor, nici prin gândirea comună a culturii lor, a zilei în care trăiau, ci prin Duhul.

Aceasta este deosebirea la care va ajunge Mireasa. Acesta este locul în care va fi ridicată: în locurile cerești prin Ușa deschisă, în ceruri, printr-o răpire duhovnicească. Ea va merge atât de sus încât va putea spune: „Aceasta este Cuvântul, aceea este Cuvântul. Tot ceea ce vedem că se întâmplă: unirea națiunilor, Conciliul Bisericilor care se unesc, totul este Cuvântul care se împlinește.”

Când a venit prigoana, ei s-au întors înapoi și au avut o adunare a bucuriei, o întâlnire de rugăciune, iar în timp ce se bucurau, citau Cuvântul:

„Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”

În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel...”

Țineți minte că atunci când Isus a ajuns la manifestarea Sa deplină, aceasta i-a unit pe Irod și pe Pilat, care înainte nu se înțelegeau. Ce i-a unit pe ei? Isus Hristos. Apoi, ei s-au unit cu Sinedriul, pentru că și Sinedriul era împărțit. Vedeți? Când Isus

Hristos a venit la manifestarea deplină, aceasta a unit Sinedriul care a început să lucreze împreună cu Irod și cu Pilat ca să-L ucidă pe Isus.

Vedeți? Aceeași uniune triplă și nesfântă, aceeași unire alcătuită din trei puteri, s-a întors și a început să prigonească biserica din prima epocă. Ce i-a adus împreună? Isus Hristos care a ajuns la manifestarea deplină.

Când Cuvântul a ajuns la plinătate, a adus împreună trei puteri care au început apoi să prigonească prima biserică. Ce le-a adus împreună? Cuvântul ajuns la plinătate.

În predica „Timpul unirii și semnul”, ni se spune că cele trei puteri se vor uni din nou. De ce? Ca să prigonească Mireasa. Țineți minte că în Apocalipsa 13 se unesc trei puteri: fiara care iese din apă, fiara care iese din pământ și chipul fiarei. Aleluia! Întotdeauna sunt trei. De ce se vor uni toate trei? Ca să prigonească Biserica.

Când a fost chemat în scenă Mica, fiul lui Imla, acolo a existat o unire de puteri: Iosafat s-a unit cu Ahab și cu cei patru sute de proroci, iar când s-au unit, a fost o prigoană. Acolo a fost o mișcare politică pentru că ei încercau să ia înapoi un pământ care le fusese luat de Siria. Astfel, religia s-a pus de acord cu politica, aceste două puteri s-au unit împreună și a avut loc o triplă unire. Dar acolo era Mica, unul care nu a vrut să meargă odată cu valul, un profet adevărat al lui Dumnezeu. Noi știm că Iosafat a cerut să mai fie adus un profet, și ei au mers după Mica, iar **Mica a avut o vedenie, o descoperire de la Dumnezeu, dar a trebuit s-o verifice, a trebuit să verifice descoperirea avută, ca să fie sigur că este corectă, deoarece Zedechia a spus că și el a avut o descoperire.** Dar descoperirea lui Zedechia nu era în conformitate cu Cuvântul, pentru că înaintea lor fusese un profet, Ilie, iar Ilie spusese că câinii vor linge sângele lui Ahab. Așadar, Cuvântul acela trebuia să se împlinească, dar Zedechia a ignorat în totalitate Cuvântul care a venit prin descoperire. Vedeți, descoperirea lui Zedechia a venit de la un alt duh. Era o descoperire unsă spiritual, dar era un duh de minciună, nu Duhul Sfânt. Fără îndoială că el a avut senzații, poate a avut și fiori pe coloana vertebrală, poate a intrat într-o transă sau a avut o vedenie, dar aceasta nu s-a potrivit cu Cuvântul.

Așadar, profeția lui Zedechia nu a fost adevărată. El a spus: „Mergeți acolo și cu aceste două coarne îi veți scoate afară pe sirieni!” Vedeți, el a avut o descoperire,

dar a fost de la un duh de minciună.

Mica a avut și el o descoperire, dar nu a ieșit imediat afară cu ea, ci a trebuit să o verifice mai întâi cu Cuvântul. El s-a întors înapoi la Ilie, pentru că noi trebuie să ne întoarcem întotdeauna înapoi la Ilie, cu fiecare descoperire pe care o primim.

Mica s-a dus înapoi la Ilie și a înțeles că descoperirea pe care o primise se potrivea cu descoperirea lui, așa că s-a dus înapoi și le-a spus: „Mergeți acolo.”

„Ce?” a răspuns Ahab. „Ți-am spus să spui adevărul!”

„Mergeți acolo, dar eu văd Israelul risipit ca o turmă fără păstor!”

Apoi, Mica a dat pe față biserica falsă. „Mergeți acolo, dar veți fi nimiciti! Nimicirea vine peste voi!”

„America, nimicirea vine peste tine! Vei fi numai cratere și fum, cenușă de la un capăt la celălalt, vei fi nimicită pe deplin! În ce privește acel Consiliu al Bisericilor, văd un duh de minciună care a ieșit și a spus: „Îi pot înșela!” Vedeți? „Ei mint și înșeală, și nu stau pe Cuvânt, ci sunt înafara Lui.”

O, Doamne, aceasta a fost mai mult decât puteau accepta! Când a început să le vorbească despre nimicirea lor și să arate biserica falsă, Mica a mers direct în temniță.

Mie îmi place ziua în care trăim. Mă bucur că sunt aici acum. De ce? Noi vom vedea această unire și în timpul nostru, iar aceasta ne va arăta că este timpul plecării noastre acasă. Toate profețiile se împlinesc acum.

Să ne întoarcem înapoi la Fapte 4. Ei au avut o întrunire, pe care fratele Branham a numit-o „*adunarea din Fapte capitolul 4*”, iar în cadrul acestei adunări, s-au bucurat și au vorbit Cuvântul, iar în versetul 29, Petru a spus:

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.”

El nu a spus: „Doamne, Tu vezi amenințările lor, așa că Te rugăm să-i oprești să mai facă aceasta. Te rugăm să-i îndepărtezi ca să putem trăi în pace.” Nu, Petru nu s-a rugat pentru pace, pentru că el vedea împlinirea Cuvântului.” Astfel, a spus: „Așa trebuie să se întâmple, de aceea nu o îndepărta, ci dă-ne îndrăzneală să

vorbim Cuvântul Tău.”

Ei nu s-au rugat pentru îndepărtarea prigoanei și a amenințărilor, ci au spus: „Dă-ne îndrăzneală să vorbim Cuvântul Tău, pentru că am ajuns aici, trăim în ziua despre care a vorbit David și a spus că se vor întâmpla aceste lucruri.” Aleluia!

„și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

Aș vrea să citesc un citat, iar după aceea ne vom întoarce la aceste versete. Este un citat din „Restituirea Pomului Mireasă”:

„Nu spune Biblia în Apocalipsa 13? Națiunea aceasta are numărul treisprezece. A început cu treisprezece linii și treisprezece stele pe steag. Treisprezece linii. Totul din ea este treisprezece. Treisprezece colonii, totul este treisprezece și se regăsește în Apocalipsa 13, iar Biblia spune: „Ea s-a ridicat ca un mieluț”, libertate religioasă; „două coarne micuțe” – civil și ecleziastic. După puțin timp, ele s-au unit, iar „ea a vorbit ca un balaur și a făcut tot ceea ce a făcut balaurul înaintea ei.” Apoi, Biblia spune: „Ei au făcut un chip al fiarei”, o Confederație a bisericilor, exact ceea ce au ei chiar acum, aici la New York.”

Civilul și ecleziaticul se unesc. Am aici un articol din revista „Fox”, care spune: „Legea taxării GOP conține o victorie ascunsă pentru drepturile religioase.”

Voi cunoașteți această „Lege a taxării”, care a apărut la știri și pe care doresc s-o voteze și s-o aplice. Această lege conține ceva pentru biserici. Dacă trece, prin această lege se încearcă contestarea Amendamentului Johnson, care împiedică bisericile să sponsorizeze un candidat, să aloce bani și contribuții la campaniile politice. Amendamentul Johnson a împiedecat să se facă aceasta, dar dacă va fi aprobată această „lege a taxării”, ei vor abroga amendamentul Johnson. De ce? Pentru că civilul trebuie să se unească cu ecleziasticul, prieteni.

Ascultați ce a spus reprezentantul statului Texas:

„Eu nu vreau ca Serviciul Federal de Administrație fiscală să se năpustească asupra liderilor credincioși din comunități, pe măsură ce aceștia își exprimă libertatea lor religioasă.” El a mai spus: „Vestea a fost primită cu consternare de

către grupările liberale, inclusiv de Centrul de Investigații. Abrogarea amendamentului Johnson pentru biserici le va permite organizațiilor religioase să folosească donațiile lor neimpozabile pentru sprijinirea campaniilor electorale.”

Iată ce a spus președintele Donald Trump:

„Voi vorbiți despre libertate religioasă, dar în realitate nu o aveți, chiar dacă credeți că o aveți, pentru că atunci când președintele Johnson a fost în exercițiu, el a implementat ceva ce-i face pe oameni să devină foarte agitați când vorbesc despre păstrarea statutului lor de scutire de impozit. El a luat multă putere de la creștinism și de la alte religii.”

De ce spune aceasta? Pentru că cele două coarne trebuie să se unească. Dacă această lege va fi implementată, bisericile vor putea să facă donații pentru campaniile electorale, iar de la amvon se vor putea susține unii candidații în timp ce se va vorbi împotriva altora. Acum, acest lucru este interzis prin amendamentul Johnson.

Atunci, de ce este foarte important acest lucru? Ați văzut mega-bisericile din SUA? Ați văzut adunări de douăzeci și cinci de mii de oameni, de treizeci sau chiar de patruzeci de mii de oameni? Ei au milioane de dolari cu care pot finanța campaniile și să obțină ceea ce vor de la politicieni.

Vă spun că aceasta nu este ceea ce ne dorim, pentru că toate sunt trinitare, toate sunt legate de mama curvă, de biserica catolică, iar ei nu-i doresc în jur pe cei care nu sunt trinitari. Ei nu vor să-și piardă membrii, nu vor să piardă în fața unui grup care poate face Cuvântul viu, în fața unor oameni care știu unde se află în Cuvânt și ce profeții se împlinesc astăzi, care pot mărturisi aceasta și o pot dovedi.

Ei nu vor aceasta, dar pot furniza milioane de dolari în campaniile electorale, iar prin aceasta vor vedea civilul unit pe deplin cu ecleziasticul.

Este timpul să mergem Acasă, dar înainte de aceasta trebuie să dăm un răspuns al Cuvântului cu privire la ceea ce credem, și că pentru noi va fi numai și numai Cuvântul!

Profetul a spus că ei s-au ridicat ca un miel, dar apoi s-au unit și au vorbit ca un balaur.

În mesajul „Priviți la Isus”, fratele Branham a spus:

„Acum vă voi spune ceva, ceva ce nu am spus de mult timp. Aceasta este ceea ce am așteptat atât de mult timp (cel puțin câțiva ani, patru sau cinci ani sau poate mai mult). Tragerea a treia a fost acum legitimată și sunt sigur că știți cu toții ce este ea.

Țineți minte! Nu va exista niciodată o imitație a acesteia, pentru că nu se poate. Înțelegeți? Nu se poate! Acum, ea este reală. Am fost avertizat că în curând...

A avut loc chiar în timpul acesta, ca să-și poată identifica prezența printre voi, dar nu va fi folosită într-un fel măreț până când acest Conciliu nu va începe constrângerea. Iar când va face aceasta... Penticostalii și alții pot imita aproape orice, dar când va sosi timpul acela, când va începe constrângerea, atunci veți vedea că ceea ce ați văzut temporar, se va manifesta în plinătatea puterii Sale. Înțelegeți? Înțelegeți? Înțelegeți?

Ce am văzut noi temporar? Ochii orbilor deschiși, chemarea la existență a veverițelor, oprirea furtunii. Noi am văzut aceasta temporar, dar le vom vedea în plinătatea puterii ei.

De multe ori m-am gândit că mi-ar fi plăcut să fiu la vânătoare cu profetul, mi-ar fi plăcut să fiu acolo când a chemat veverițele și a vorbit furtunii, dar acum mă gândesc că nu mai vreau să fi fost acolo, când Tragerea a treia se manifesta temporar, ci vreau să fiu aici când se va manifesta în plinătatea puterii sale. Aceasta este ziua în care dorim să trăim. Nu vreau să mai mergem înapoi, pentru că astăzi este ziua manifestării întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, a manifestării întregii Sale puteri, ziua în care Îl vom vedea pe Isus Hristos manifestat pe deplin într-un Trup. Aceasta este ziua în care dorim să trăim.

Să mergem înapoi, la capitolul 4 al Cărții Faptelor.

Prigoana a început, iar ei i-au investigat din pricina manifestării învierii lui Isus Hristos. Pe pământ existau fii și fiice ale lui Dumnezeu și se întâmplau lucruri mărețe. Ei au continuat să-i cheme și să-i interogheze, dar ucenicii le dădeau numai răspunsul Cuvântului. Când au fost lăsați să plece, ei s-au întors și au avut o adunare cu credincioșii, iar acolo au spus: „Aceasta este. Acestea sunt Scripturile, despre aceasta au vorbit profeții; aceasta ne-a spus profetul că se va întâmpla, acum am ajuns aici.”

Toți s-au bucurat, iar când au văzut amenințările lor, au spus:

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala

și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.”

Ce se întâmpla? Când au văzut constrângerea, ei au cerut manifestarea Tragerii a treia. Pentru aceasta se rugau ei. Au văzut strâmtorarea și au spus: *„Doamne, aceasta este ceea ce spune Scriptura, iată amenințările lor, dar dă-ne îndrăzneală, prin întinderea mâinii Tale, pentru a vindeca și pentru a face semne și minuni.”* Ei s-au rugat pentru manifestarea Tragerii a treia. Aleluia!

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

Vreau să vă întreb ceva. Nu erau ei deja umpluți cu Duhul Sfânt? Ba da, ei erau deja umpluți cu Duhul Sfânt. Atunci de ce au trebuit să mai fie umpluți cu Duhul Sfânt? Noi știm că în Scriptură totul se întâmplă de două ori.

Moise a avut de două ori două Table de piatră, iar pentru aceasta s-a urcat de două ori pe munte ca să primească Cuvântul lui Dumnezeu. Este uimitor! Acesta este un tipar care rămâne valabil de-a lungul întregii Scripturi.

Aici, ei erau umpluți cu Duhul Sfânt, însă prima dată când s-a întâmplat aceasta, au vorbit în limbi. Dar de data aceasta, când a început prigoana și ei s-au rugat pentru manifestarea Tragerii a treia, au fost umpluți cu Duhul Sfânt din nou, dar nu pentru a vorbi în limbi. Atunci, ei au știut ce spuneau, știau unde se aflau și au cunoscut împlinirea Cuvântului, dar a doua oară, nu au fost umpluți cu Duhul Sfânt ca să vorbească în limbi, ci ca să vorbească Cuvântul cu îndrăzneală. De data aceasta nu mai erau limbi. Desigur, nu vreau să spun că ei nu au mai vorbit în limbi, dar această manifestare, nu a fost un semn al limbilor necunoscute, ci a fost un semn al vorbirii cu îndrăzneală a Cuvântului pe care Îl cunoșteau.

Ei au urcat mai sus și mai sus, așa că puteau vedea unde se aflau. Ei puteau vedea ceea ce trebuia să se întâmple, iar Dumnezeu le-a dat putere să facă acele lucruri să se întâmple.

Vedeți în ce zi trăim noi, prieteni? Puteți vedea? Ne-a fost arătat de multe ori în Cuvânt, de aceea, știm ce trebuie să facem, știm ce trebuie să se întâmple, iar

când se va întâmpla, nu ne va fi frică, ci ne vom bucura pentru că știm ce Cuvânt trebuie să se împlinească. Slăvit să fie Domnul!

Și noi avem nevoie de o adunare ca cea din Fapte 4. când vom vedea totul mișcându-se la loc, când vom vedea cum se ridică constrângerea, când vom vedea că începe totul, trebuie să spunem: „Doamne, dă-ne putere să vorbim Cuvântul cu îndrăzneală!”

Noi dorim să vorbim ceea ce a fost descoperit pe deplin Miresei lui Isus Hristos și vrem să vorbim cu îndrăzneală. Amin! Suntem atât de bucuroși!